VITT. EMANUEL
Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
69
5 D
22
M

POMPEI ARIGONII CONSISTORIALIS
ET REGIS CATHOLICI ADVOCATI

Oratio de vita & miraculis B. Fratris Didaci, qua Regis nomine B. Didacus canonizari poſtulatur, habita Romæ in Conſiſtorio publico, Die xxv. Iunij Anno M. D. LXXXVIII.

CVM multis alijs in rebus Philippus Hiſpaniarum Rex ſummam in ſe Dei beneficentiam agnoſcit, tum inter præcipuos Regni theſauros, diuino ſibi beneficio tributos æſtimat, in ſua ditione viros egregios extitiſſe, qui cæleſtem in terris viuendi rationem ingreſſi, ſibi quidem ad cælum aditum aperuerunt, cæteros autem ſua apud Deũ gratia ſuoque patrocinio tuentur. Quamuis enim qui humanas haſce curas exuunt, Deo prorſus addicti, non vnam gentem, aut alteram ſolum diligant, ſed diuini inſtar numinis, cuius ſpiritu ducuntur, vniuerſum genus humanum ſuo amore, ac beneuolentia complectantur: tamen proximi cuiuſque maior eſt charitas, ac beatarum mentium benefaciendi voluntas, ad omnes, beneficia ad vtentes pertinent: quos ex propinquis frequentiores eſſe, quam ex alienis neceſſe eſt. Merito igitur pius, vereque Cathalicus Hiſpaniarum Rex Beato Didaco in ſua ditione orto præ ceteris gloriatur; cuius & in popularibus opem expertus eſt, & in filio primogenito iam a Medicis omnibus deſtituto, quemadmodũ ſuo loco dicemus.

De huius ego vitæ ſanctitate, varijsq. miraculis, tuo

Pater ſancte, Regiſque iuſſu hodie verba facturus, illud in primis oro, ne ex mea tenuitate ſanctiſſimi Viri virtutes æſtimentur: neu mihi conatus, cui me imparem fateor, audaciæ tribuatur: ſed mea potius in re tam ardua voluntas atque alacritas commendetur; imbecillitas, parendique neceſſitas excuſetur. Nam diuina mortali cuiquam aſſequi nefas. nec tamen quia de diuinis digne dicere nequeas, idcirco nihil omnino dicendum: aut quia nulla illis oratio ſufficiat, omnis omnino oratio denegan-da. Igitur vitam eius & miranda, non omnia ſed pauca de multis, quam breuiſſime, ſimul & veriſſime dicam. nam ſingula recenſentem dies deficiat.

Et ex his, quæ dicentur ſatis aperte liquebit Beatum hunc virum in Sanctorum numerum referendum. Natus eſt beatus Didacus in Prouincia Bætica, in oppido ſancti Nicolai ditionis Hiſpalenſis, honeſtis parentibus & Chriſtianis, quales fuiſſe par eſt, a quibus tantus futurus vir ad pietatem informaretur. Qui vero dies eius natalis fuerit, aut quo menſe, quoue anno in lucem editus, haud ſatis compertum habeo ex ijs, quæ vidimus litterarum monumentis. Sed quantum ex eiſdem coniectura aſſequi licet, natum eſſe credibile eſt, paulo ante Quadringenteſimo ſupra milleſimum annum a Chriſto nato. Nam cum ad multam ſenectutem vixerit, & anno Iubilei Milleſimo quadringẽteſimo quinquageſimo in Vrbem venerit, ac duodecim poſt annis in cælum migrauerit, neceſſe eſt natiuitatem eius incidiſſe in ea tempora, quæ ſupra memoraui. Cum primæua autem ſapere

cœpit, humana omnia diuino cultui poſthabuit. Itaque ne rerum terreſtrium cura a cæleſtibus contemplandis auocaretur, continuo ſe ab ineunte adoleſcentia in ſolitudinem, hoc eſt, in libertatem vindicauit: atque Eremum patriæ propinquam coluit, ſacerdote quodam ieiuniorum, vigiliarum, continentiæ, atque innocentiæ teſte ac ſocio. Ibi Dei diuinorumq. meditatione animum, corpus eleemoſynis ſuſtentabat: dumque Deo corde aut ore gratias ageret, interim manus operi intentæ haud quaquam otio langueſcebant. ſed varia e iunipero vaſcula, ſalina, cochlearia conficiebat, eaque largiebatur ijs, qui victui neceſſaria ſuppeditabant. ſi quid autem præterea dare vellent, id omnino recuſabat. Tantus in eius moribus elucebat virtutum omnium conſenſus, vt omnium in ſe oculos raperet, omnes excitaret in admirationem ſui. Radix autem virtutum omnium, & quaſi fundamentum humilitas & ſui contemptio, quaque eam ſequitur aliorum hominum charitas quo nullum aptius vinculum humanæ ſocietatis: nam qui ſeipſum deſpicit, alios ſuſpicit, is nunquam ſibi plus ſumet quàm ceteris, itaque aut iuſtitiam adeptus iam eſt, aut iuſtitiæ valde propinquus: humilitas in eo tanta erat, ut omnes homines ſibi præferret, inſeruire omnibus cuperet, ſenes, iuuenes conſilio atque auxilio iuuaret. charitatem autem haud facilè cogitatione aſſequi, ne dum eloqui quiſquam poſsit. Harum virtutum fama cum vicinas vrbes impleſſet, repente ab Eremo diſceſſit, & ſe ad conuentũ de Arrixaſa ordinis ſancti Franciſci

a Corduba non longe diſtantem contulit, ſeque in illorum ordinem admitti poſtulat, quos vulgo Obſeruantes vocant, inde ad Monaſterium Compluten. eiuſdem ordinis, quod eſt ad ædem ſanctæ Mariæ Ieſu præfectorum iuſſis obtemperans ſe trāsfert. Hic latior humilitatis campus, vberiorque materia virtutum omnium. nemo conſtantius atque hilarius Religionis illius iugum tulit: nemo exactius omnia illius Regulæ præſcripta ſeruauit: nemo acrius carnis ſtimulos retudit: nemo eam ieiunijs ac vigilijs, flagellisque fortius macerauit, vtque ingenitos impetus reprimeret, gelidam interdum hyemali tempore aquam ingredi non dubitauit, tam rigida vtebatur caſtigatione corporis, a capite ad talos vſque ſeſe flagellis lacerans, vt nemo humanā illam virtute ferri poſſe putaret. Fortunatas aliquando Inſulas petijt, quas Canarias appellant: ibi innumerabiles Canarienſes ad Chriſtianam Religionem, verumque Dei cultum traduxit, in his Ioannem Alphonſum quendam, qui eo infidelis atq. Idolorum cultor è magna Canaria venerat, is deinde duos filios B. Didaco inſtruendos, & vera pietate imbuendos tradidit: in magnam inde Canariā profectus, vt incolas ad verā Religionem traheret; magnas ibi Chriſtianæ Religionis propagandæ cauſa perſecutiones pertulit; magno enim ſtudio martyrij ſubeundi tenebatur, niſi illū comites a propoſito auertiſſent, qui vereri ſe dicerent, ne captiui a Canarienſibus detinerentur. horum charitas B. Didacū ab eo conſilio retraxit. Quodque admirationem auget, hæc omnia peragebat nulla excultus doctrina, nullis lit-

tera-

terarum ſtudijs eruditus: erat enim illiteratus, quam ob cauſam nullis vnquam ſacris ordinibus initiatus eſt, ſed (vt vocant) Laicus per omnem ætatem manſit. Quin etiam Conchenſi cuidam amico bonarum artium peritiſſimo, alijſque non paucis quæſtiones difficillimas de rebus non ſolum ad ſalutem animæ, ſed etiam ad litterarum ſtudia ſpectantibus enodabat: quarum illi ſolutionem neque Salamanticæ neque Lutetiæ, neque alijs in Academijs, in quibus antea ſtudijs operam dederant, inuenire potuerant. Cum autem omnes omnium conſenſit virtutibus omnibus anteiret, præcipue in eo pauperum charitas enitebat. his omnia largiebatur: quicquid vndique ab amicis, a contubernalibus, a notis, ab ignotis accipere poterat, id omne in vſus pauperum erogabat. cumque quid illis daret, non habebat, vna cum illis eorum miſeriam deplorabat; multisque lacrymis animi ſui dolorē teſtabatur. Mendicorum vlcera ſuis manibus abſtergebat. Romam venit, vt ante dictum eſt anno Iubilei: diuertitque in Monaſterium Sancti Franciſci quod eſt ad ædem Sanctæ Mariæ, quæ dicitur Aracœli: ingens ibi ægrotorum & languentium numerus: magna inſuper annonæ caritas & penuria rerum omnium Vrbem inuaſerat. Didacus ægrotorum cura ſuſcepta tanta illis charitate, ac diligentia miniſtrabat, tantaque affluentia rerum omnium, vt omnes in primiſque Monaſterij præfectus mirarentur, vnde illi in tantis aliorum anguſtijs tanta rerum copia ſuppeteret: omneſque opem illam Beati Didaci apud Deum gratiæ acceptam ferebant: omnes

Dida-

Didacum vt virum ſanctum, Deoque gratiſſimum mirabantur. Complutum tandem rediјt, nam ſingulas eius actiones perſequi nimis longum, & prope infinitũ eßet, ibique deinde ad duodecim, aut tredecim annos vixit. tanta cum humilitate, atque in Superiores obedientia, tanta præceptorum obſeruantia, tanta vitæ auſterita-te tanto exemplo, vt ab omnibus exiſtimatus fuerit obſeruatione mandatorum Dei ceteris omnibus, qui vlli vnquam Religioni ſe addixerint, præſtitiſſet. In morbum incidit, qui & illi mortalis huius vitæ finẽ attulit, atque ad æternam illam ac perennẽ additum patefecit. Eius morbi moleſtias tanta conſtantia tulit, vt nullum vnquam doloris indicium dederit. Suauiter aſtantes alloqui, ſolari, veniam offenſionum petere non deſtitit, donec vtroq; brachio ſublato, quorum alterum magna vi morbi, quod apoſtema dicitur, immobile fuerat, Crucem amplexus atque exoſculatus in illa Hymni verba: Dulce lignum, dulces Clauos, & quæ ſequuntur, animam Deo reddidit anno poſt Chriſtum natum Milleſimo quadringenteſimo ſexageſimo tertio. Mortuo Didaco neque artus obriguerunt, & multis menſibus flexibiles manſerunt, vt viuis ſolet. Odoris etiã ſuauiſſimi fragantia cubiculum oppleuit. Hodieque is odor a nõnullis plerunque ſentitur, quanquã ſine vllis illum odoribus aut aromatibus ſepultum fuiße conſtat: atque ad eius mortui famam ingens populorum concurſus eſt factus. Scio ego Pater Beatiſſime de rebus mirabilibus dicenti plerunq. faciles eſſe audientium aures. & alioquin a tædio nar-

rationis

rationis defendit officij neceſſitas. Veruntamen haud quaquam conceſſa mihi facultate, nec audientium benignitate intemperantius abutar. Sed ex ingenti miraculorum copia, quibus diuinus ille vir in vita claruit, vnum aut alterum breuiter attingam: itemque nõnulla de ceteris, quæ poſt mortem euenere. Quid autem mirabilius referã, quam quod è Monaſterio quodã, quod Hiſpani Cerrai e nominãt, Hiſpalim profectus, mulieri cuidam filiolum in furno latitantem, ibique ſopore correptum, accenſo dein furno atque vndique conflagrante, illæſum a flamma ſeruauit. Erat miſeræ cuidam mulierculæ ſeptenis filius, aut paulo maior, qui ſæpius eius iram metuens aufugere ſolebat. Is cum die quodam aufugiſſet, non ante diem Dominicum domum rediјt. tum veritus ne a matre vapularet, in furno ſe ſe abdidit: nam Mater panecoquendo ſeque & puerulum, & reliquam familiam ſuſtentabat. Ibi puerum iacere mater ignorans furnum veſperi lignis opplet, vt ſummo mane poſtridie incenderet, ac ferueſaceret. Tum ſedula mulier, antequam luceſceret, ignem lignis admouet, atque arida ſarmenta tanto impetu flammam corripiunt, vt ſimul et puer excitus clamare inciperet, & repente furnus flammis conflagraret. Quid in tam acerbo filij caſu mater faceret? quod illi auxilium ferretur? omni humana ope deſtituta ſciſſa coma, gemitu atque vlulatibus domum ac vicinam omnem complet. res ad Beati Didaci aures peruenit. ille obuiam factus mulierem ſolatur, ac bono animo eſſe iubet. hortatur vt ad ædem maiorem Bea-

tæ Virginis accedat, eique ſe toto ex animo commendet: Non ſecus atque oraculo monita, relicto furno, ac filio ad maiorem Dei genitricis ædem aduolat. Quid verbis opus eſt? continuo Beatus Didacus, quique illi comes aderat, qui & huius rei teſtimonium perhibuit, in furno illæſum puerum, combuſtis lignis inuenerunt, adductumque ad ædem vbi mater orabat, Canonici albis veſtibus in honorem Beatæ Virginis induerunt. Hoc ille miraculo tum Hiſpalenſes omnes obſtupefeciſſet, incredibile dictu eſt, quam ipſe ſibi ſolus humilior atque abiectior videretur.

Ex eodem Monaſterio cum aliquando eodem comite ad oppidum Sanlucar de Barameda, abſque vllo commeatu profectus eſſet, ipſeque & comes longo itinere defeſſi in vicum quendam, quem Palatios vulgo dictitant, diuertiſſent, vt inde ſibi ad victum neceſſaria corrogarent, neque ibi quidquam opis inueniſſent, quo famem ſedarent, longumque adhuc iter ſupereſſet, comitem hortatus vt in Deo ſpem haberet, alacriter viæ reliquum obibat, varias Deo laudes concinens. Cumque in planiciem quandam amplam perueniſſent, animaduertunt in via prope herbam, quæ Mariſma dicitur, mantile quondam linteum eximio candore, in eoque panem candidum ac duos piſces recens coctos, & malum medicum & inſuper vini vaſculum. Id illi quamquam diuinitus oblatum rati, non confeſtim arripuerunt: ſed vndequaque circunſpectantes, an quempiam viderent, cuius illa cibaria eſſe poſſent (erat autem planicies maxima, vt

non

non minus decem millibus paſſuum conſpici vndequaq; poſſet) vbi neminem viderunt, paratis ſibi dapibus, refecti, Deo gratias egerunt, quodque ſuperfuit, ibidem reliquerunt. Ac Beatus Didacus comiti gratulatus, quod ſibi Deus necaſſaria ſuppeditaſſet, non ſecus atque filijs Iſrael in deſerto; tantus in eo fidei candor, & quædam, vt ita dixerim, ſimplicitas inerat, vt nihil ſupra. Itaque varias ægrotãtium ac languentium ſpecies ad ſanctitatis eius famam vndique confluentium digito lampadis oleo inuncto, ac ſigno Crucis facto ſanabat. Hæc aliaque innumerabilia ille miracula viuens edidit. Sed & aliquid referamus ex ijs, quæ ſumma omniũ admiratione mortem eius conſecuta ſunt, ac potius quotidie conſequuntur.

Catherina Martinez Antonij filia ex oppido de Duron oriunda, quæ cum muta ſurdaque eſſet, ac ſemper paralyſi laboraſſet, ad corpus beati Didaci delata, ac ſigno Crucis eius manu ſignata, repente conualuit: nec tantum ſuis pedibus inceſſit, ſed etiam Vicario, præeunte hæc verba protulit, Laus Chriſto Ieſu, ſemperque deinceps abſque vllo impedimento locuta eſt.

Iuuenis alius xx. annorum, cum Spiritus quodam immundo detineretur, ita vt ſæpius quotidie in terram deſidens, ad puteos rapi ſe diceret, adductus ad Sacellum, in quo beati Didaci corpus aſſeruatur, ibique dies aliquot moratus, ſanitatem priſtinam recuperauit.

Maria Garcia, cuius murus Catherinæ nomine certa

ex partu pernicies aderat, propterea quod infans in vtero tranſuerſus vnum tantum pedem extulerat, in tanto purperæ diſcrimine beati Didaci meminit, allatumque veſtis fragmentum, qua Beatus ille vir amictus fuerat, & paullulum terræ, qua corpus eius tegebatur, nurui ſuperimpoſuit. ita, quæ diem totum in tanto periculo manſerat, continuo partum edidit mortuum quidem, ſed ipſa mortis periculo liberata. Tum ſocrus ex tanto miraculo etiam partui vitam reſtitui præ fidei feruore a Deo petere auſa, vouens, ſi id impetraſſet, in ſacello B. Didaci ſe nouem diebus euigilaturam, voti compos facta, infantem, quę per quattuor horas mortua fuerat cum reuixiſſet, in ſacro Baptiſmatis lauacro Mariam de ſuo nomine dici voluit.

Áluarus de Gaa Luſitanus Ancillæ ſuæ miſericordia motus, quæ filiam paucis ante horis mortuam miſerabilem in modum lugebat, eam hortatur, vt Puellam ad corpus beati Didaci deferret, atque a Deo peteret, vt ob eius merita vitam filiæ reſtitueret. Ancilla cum domini monitis paruiſſet, quam Puellam exanimem domo extulerat, eam viuentem ac validam domum reduxit.

Quamuis autem mortuos in vitam reuocare inter præcipua Dei miracula cenſeatur; haud ſcio, an maius etiam cenſendum ſit quod virgini cuidam Hiſpanæ, cui Maria de Pinnuela nomen erat, non vnam tantum vt aliꝫs, ſed multiplicem vitam reddidit, tot illa morbis

gra-

grauiſſimis laborabat, tam intolerandis febribus vexabatur, tam acribus atque aſſiduis capitis doloribus torquebatur, vt (ſi ita dici fas eſt) multas quotidie mortes experiretur. adhæc humero, crure, tibia debilitata multarum corporis pârtium vſum amiſerat. Tot modis afflictam Virginem cupido inceſſit, quando nulla iam humana ope ſanari ſe poſſe ſperabat, ad beati Didaci corpus adeundi, ab eoque auxilium implorandi. Ita vti petierat eo delata, quid memorẽ quæ Puella miranda viderit atque audierit? Ea nec referre neceſſe habeo, & certis extant grauiſsimorum hominum teſtata monumentis. In ſumma quæ per vndecim menſes varijs cruciatibus exagitata fuerat, ubi ad Beatum hunc virum acceſſit, & morbum toto corpore depelli, & ſuum membris omnibus vigorem reſtitui ſenſit, ac ſuis pedibus deinceps inceſſit, Deum laudans, ingenteſque beato Didaco gratias agens, cuius precibus ac meritis a Deo ſalutem impetraſſet. atque hoc noſtra memoria factum eſt anno humanæ ſalutis Milleſimo quingenteſimo quinquageſimo quinto.

Huic miraculo recenſius aliud ſubijciam, quod plerique meminiſtis. factum eſt enim anno Milleſimo quingenteſimo ſexageſimo ſecundo.

Sereniſſimus Hiſpaniarum Princeps Carolus olim adoleſcens, Compluti, cum in Regia luderet è ſcalis quibuſdam ſupinus cecidit, ac tam grauiter offendit, vt ingens in capite vulnus acciperet. cum & lethale vulnus

omnibus videretur, & de ſalute tanti Principis ageretur, exiſtimandum eſt humaniſſimum Regem, ac liberorum amantiſſimum nihil intentatum reliquiſſe, quod filio primogenito in tanto diſcrimine adiumento eſſe poſſet. Medicos vndique accerſit. remedia quæcunque adhiberi poſſunt humanitus, adhibentur. omnia tamen vulneri cedunt. itaque deſperata filij ſalute Rex ſeceſſit: ſepulturæ locus deſtinatur: panni lugubres, funeralia, exequiæ tanto Principe dignæ magna cum cura parantur. Poſtremo tamen, aſtantium quorundam animus ad Beatum Didacum ſe conuertit, poſtulatumque eſt vt eius corpus in Cubiculum Principis deferretur, & prope eum locaretur. Poſtquam id factum eſt, paucarum horarum ſpatio Princeps meliuſcule ſe habere, ac potius reuiuiſcere cœpit: vt omnibus liquido conſtaret, vitam ei non humanitus, ſed B. Didaci merito diuinitus reſtitutam.

Igitur Beatiſſime Pater, qui ab ineunte ætate ſeſe ab humanis curis omnibus abdicauit, qui vitam ſuam omnem Deo dicauit, qui cæleſtem in terris viuendi ratione coluit, qui charitate in homines, in Deum pietate ceteris omnibus præſtitit, qui diuinas leges omnes adimpleuit, qui ſuſceptæ Religionis iugum non exacte ſolum, verum etiam iuuende tulit, qui præſcripta eius omnia ac mandata ſeruauit, cuius vitæ ſantitatem & ex actionibus eius nouimus, & ex innumeris miraculis comprobari quotidie videmus, ex quibus ego tameſi

non-

nonnulla recenſui, vix tamen eorum milleſimam partem attigi, quem Deus acceptiſſimum ſibi æterna beatitudine perfrui non obſcuris indicijs, ſed ſignis certiſſimis clariſſimiſque monſtrauit, quem a Sanctiſſimis Patribus maioribus tuis Pio IIII. Pio V. Gregorio XIII. Pontificibus Maximis, Hiſpaniarum Rex ac potius Hiſpania tota petijt in Sanctorum numerum referri: quem referendum Sacri Palatij cauſarum Auditores cauſa ab eidem Pontificibus delegata viri ſapientiſſimi, ac diuini humanique iuris peritiſſimi cenſuerunt. quem etiam ex hoc ſupremo Chriſtiani orbis Concilio delecti Patres eadem cauſa diu multumque cognita iiſdē honoribus dignum iudicarunt. Eundem idem Philippus Hiſpaniarum Rex uon minus re quam cognomento Catholicus Beati Didaci, tuæque gloriæ ſtudioſiſſimus, enixe rogat, vt Sanctorum numero tandem adſcribi declares, vt quorum in cælo conſuetudine fruitur, eorundem numero adſcriptum in terris Eccleſia debitis honoribus ac laudibus proſequatur. Hoc ſi ab vllo ei Pontifice debebatur, abs te Pater Sancte præcipue debetur, qui & eandem Regulam coluiſti, & eius vitæ imitatione ad iſtud humanarum rerum faſtigium aſcendiſti. Hoc abs te ſuo quodammodo iure poſtulant pij viri omnes, qui eiuſdem Regulæ contubernio vtuntur, ne huiuſmodi quaſi ſtellarum lumini, quæ ſe ſancta iſta domo emicant, ignoratione hominum, ac tenebris officiatur. Hoc abs te Toletana Eccleſia, boc Complutenſis petit Vniuerſitas,

quæ

quæ tali Alumno merito gloriantur, hoc denique Hiſpani omnes optimum ac ſapientiſsimum Regem ſecuti ſummis precibus obteſtantur: tibique atque huius Sanctæ ſedi perpetuam beneficij memoriam & gratitudinem pollicentur.

ANTONII BVCCAPADVLI Secretarij Apoſtolici, Sanctiſſimi D. N. Sixti V. nomine, Reſponſio.

DIVTVRNAM Philippi Regis Catholici poſtulationem de Beato Didaco, viro & vitæ ſanctitate, & miraculorum copia, & magnitudine clariſſimo in Sanctorum catalogum adſcribēdo digniſſimam iudicat Sanctiſſimus Dominus noſter perpetua Regis ipſius pietate & gloria. Qui enim curam, cogitationemque omnem habet locatam & fixam in Catholica religione tuenda & propaganda, qui & ſemper antea, & hoc maxime tempore ſummis opibus contendit, vt deleta hæreticorum perfidia fides Catholica in veterem dignitatem, atque amplitudinem vindicetur; cuius omnia tum belli, tum pacis ſtudia ad Dei gloriam referuntur, inque ea conſummuntur; hunc cenſet Sanctiſſimus Dominus noſter conuenire, de augenda etiam quodammodo cæleſtium gloria cogitare & poſtulare, (ſi ita videatur Romano Pontifici, cuius ea poteſtas, atque actio propria eſt) vt ei Viro, cui nihil fuiſſet in hac vita Deo charius, quique ipſe Deo chariſſimus fuiſſet; his honos tribuatur, qui poſſit maximus adhiberi, vt Pontificis ſcilicet ipſius decreto declaretur, Sanctus eſſe ex eorum numero, quos Eccleſia quotidianis honoribus veneratur. Et beati quidem illius vita, ac miracula aliquot de multis nunc ſunt diſerta, & graui oratione expoſita. Agit autem Sanctiſſimus Dominus noſter Deo gratias immortales, quod tanta cum ſui nominis gloria, cum Eccleſiæ lætitia, cum piorum fructu cumulet ſeruos ſuos ſummis virtutibus, velitque illos ſumma apud omnes

nes

Pſal. 150. & nes in veneratione, atque admiratione eſſe. Laudatur
67. B. Bernar. Deus in ſanctis ſuis, ac mirabilis prædicatur: proponi-
in vigil. SS. Pe tur auxilium ad implorandum; exemplum ad imitan-
tri, & Pauli. dum; ſegnities noſtra ad accuſandum, dum agnoſcimus tanto nos illis inferiores eſſe, tamque longe ab illorum perfectione abeſſe. Sed facit rei magnitudo vt cenſeat Sanctiſſimus Dominus noſter de Regis poſtulatione eſſe etiam atque etiam cogitandum, cumque ſuis fratribus deliberandum. Hortatur igitur eos, monetque, vt de actis Beati Didaci, quæ confecta ſunt, quam diligentiſſime conſiderent: quodque ipſe iam pridem facit,
Pſal. 16. Deum orent, è cuius vultu debent hominis iudicia prodire, vt oſtendat quid facto maxime opus ſit, actionemque hanc omnium grauiſſimam totam dirigat ad ſuam gloriam, ſanctæque Eccleſiæ ſuæ fructum, atque amplitudinem.

BIBLIOTECA NAZIONALE ROMA